

چکیده :

عدم هماهنگی معماری کنونی با شرایط محیط اقلیمی، کالبدی، فرهنگی و اجتماعی خویش، باعث بروز مشکلاتی چون عدم حس تعلق، بحران هویت، ناخوانایی و عدم مطلوبیت لازم در فضاها می‌شده است. در دهه‌های اخیر مباحثی چون معماری ارگانیک، معماری پایدار و نیز توجه به معماری سنتی و زمینه‌گرا به عنوان راه‌حلهایی برای برطرف کردن مسائل معماری مطرح شده است. از این رو ساختمان به عنوان عضو همخوان با اقلیم و اکولوژی، عنصری هماهنگ در زمینه خود و در نهایت در زمینه محیط‌زیست خواهد بود. لذا توجه به پایداری اقلیم در طراحی هر زمینه، می‌تواند حواس ذهنی معمار را در برخورد بهتر در جهت تأمین آسایش اقلیم و شناسایی پتانسیل‌های موجود در معماری بومی بیانجامد. این پژوهش علاوه بر آن که زمینه‌گرایی اقلیمی را به عنوان یکی از اصول طراحی و معماری پایدار در حیطه پایداری محیطی معرفی می‌کند، با هدف استفاده حداکثر از پتانسیل‌های محیطی در جهت صرفه جویی انرژی و بالا بردن کیفیت آسایشی به طراحی مدرسه هنر و معماری در کاشان می‌پردازد و تلاش دارد با توجه به زمینه با ارزش محیطی و کالبدی موجود در شهر کاشان، آن را در قالب طرح بنای آموزشی به منصفه ظهور برساند. این پژوهش با روش کتابخانه-ای و با مطالعه کیفی و روش تحقیق توصیفی صورت پذیرفته و ابزار گردآوری داده‌ها مشاهدات عینی، مطالعه منابع مکتوب و اسناد و مدارک می‌باشد. در نهایت می‌توان گفت که معماری زمینه‌گرا به ضرورت توجه به اقلیم اثر معماری تأکید دارد و بر این باور است که توازن میان معماری و محیط می‌تواند هم برای خود مؤثر و هم برای زمینه عاملی مؤثر و تقویت‌کننده باشد. پس زمینه‌گرایی اقلیمی الگویی است برای خلق محیط مطلوب‌تر، لذا شناخت و آگاهی بیشتر و درکی عمیق‌تر نسبت به زمینه، محیط و اقلیم برای معماران و طراحان امری ضروری و اجتناب ناپذیر است.

کلمات کلیدی :

مدرسه معماری، اقلیم و معماری، زمینه‌گرایی، طراحی اقلیمی